

ALABEARREZ

Illunaldietako olerki miñak zauritzen nau.
Begitartean sukarra,
biotzean zurda.
Noraezean,
osto ximelen gisa, dardaraz.
Bizitzak galdu ote du ezti-miña?

Thor-Urtzi'ren semeak, nun dira?

Lizarraga'ren illobia
berrogei giltzekin itxi zutenez,
iduritzen zait,
kristau izatearen grazia galdu genuela.
Orregatik,
egun bakoitzak berea ezin du eman.

Gure bizia bizi ote gera?
Edo,
nere bizia bizi ote naiz?

Iparraldeko erriren batean
jaio bear nintzan,
aize otz garbiak
piñu-basoak barreiatzen dituan
Eskandinabia partean.
Aize garbiak aske,
gizona gizon,
fedea fede,
erria erri
iraundutzen duan lur aretan.
Illerriak ere lorategi
biurtzen diran lekuan.

Ta illeta miñezko karrasi larriak
bizia mingosten duan
Euskalerrian sortu nintzan.
Ego-aize lordin eroak
lardats errepelak
leunki miaztuz
egizko izakera galerazten duan lekuan.

Bertako giroak,
ez naizena izatera beartzen nau.

OTSALAR

Sortzetiko Kondena

Alperrik naiko dute
bizia jokatu,
billari dabilienak
ezin du arkitu.
Ikusterik ez dana
ezin lei aditu
zentzutasun guziak
berakin baditu.

Larrimiñen sukarrez
bizian taupotsa.
Giro-gori batean
miñez da biotza,
beroari beldur ta
ukatu nai otza;
era larri orretzek
darama bizitza.

Sortzetiko kondena.
illobi estua;
gure mundu onetan
izate justua.
Erioak garamaz
emanik eskua.
Mundu au, milla aldiz,
madarikatua!

OTSALAR